

Sygn. akt I C 666/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie :

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz

Protokolant sekretarz sądowy Joanna Mucha

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2017r. w C.

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko D. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego D. P. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 26.776,65zł (dwadzieścia sześć tysięcy siedemset siedemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10% liczonymi od kwoty:

a) 23.158,28zł (dwadzieścia trzy tysiące sto pięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia osiem groszy) od dnia 12 lipca 2016 roku do dnia 9 stycznia 2017 roku;

b) 22.166,34zł (dwadzieścia dwa tysiące sto sześćdziesiąt sześć złotych trzydzieści cztery grosze) od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia 18 marca 2017 roku;

c) 21.966,34zł (dwadzieścia jeden tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt sześć złotych trzydzieści cztery grosze) od dnia 19 marca 2017 roku do dnia 19 kwietnia 2017 roku;

2. należność zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) wyroku, tj. kwotę 28.566,65zł (dwadzieścia osiem tysięcy pięćset sześćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami rozkłada na 95 miesięcznych rat, 94 raty w wysokości 300zł (trzysta złotych) każda rata i ostatnia 95 rata w wysokości 366,65zł (trzysta sześćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt pięć groszy), płatnych do 15-tego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7% w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie, od dnia wymagalności każdej raty do dnia zapłaty;

3. umarza powództwo co do kwoty 67,00zł (sześćdziesiąt siedem złotych);

4. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

5. nie obciąża pozwanego D. P. kosztami procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 666/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko D. P. o zapłatę kwoty 28 035,59 zł z odsetkami umownymi od kwoty 23 158,28 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 12 lipca 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 31 października 2014 roku zawarł z pozwanym prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę kredytową nr (...) na kwotę 23 158,28 zł na okres 36 miesięcy. Powód podkreślił, iż pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania, albowiem nie uiścił żadnej raty kredytu, w związku z czym umowa została wypowiedziana, a roszczenie stało się wymagalne z dniem 21 kwietnia 2015 roku. Powód wskazał, iż na dochodzoną pozwem kwotę składają się: kwota 23 158,28 zł tytułem wymagalnego kapitału, kwota 4 045,37 zł tytułem odsetek od należności niespłaconej w terminie naliczone do dnia 11.07.2016r., kwota 831,94 zł tytułem kosztów.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 21 października 2016 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. cofnął pozew w zakresie kwoty 67,00 zł wskazując, iż pozwany został nią omyłkowo obciążony.

Pozwany D. P. uznał roszczenie powoda. Przyznał, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z powodem przedmiotową umowę kredytu, jednak się z niej nie wywiązał. Zazaczył, iż na poczet dochodzonego roszczenia wpłacił w styczniu 990,00 zł, a następnie w marcu kwotę 200,00 zł. Pozwany wniósł o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty w wysokości po 300,00 zł każda. Wskazał, iż ma problemy ze wzrokiem, czeka na operację, pracuje jedynie dorywczo i z tego tytułu jest w stanie dorobić około 1 000,00 zł miesięcznie. Wyjaśnił, iż chodzi na kursy, planuje odbyć 3-miesięczny staż, w ramach którego będzie otrzymywał 1 600,00 zł miesięcznie. Oświadczył, iż na utrzymaniu ma żonę, która nie pracuje, i troje małoletnich dzieci w wieku 2, 6 i 10 lat, mieszka wraz z rodziną w mieszkaniu własnościowym, żona otrzymuje zasiłki rodzinne i środki z programu 500+ na dzieci.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 października 2014 roku powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym D. P. – prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. z siedzibą w B. – umowę kredytu „Nowy Kredyt na Start”, na podstawie której Bank udzielił pozwanemu kredytu w łącznej kwocie 23 158,28 zł. Spłatę kredytu rozłożono na 36 miesięcznych rat zgodnie z harmonogramem.

bezsporne, nadto dowód: umowa kredytu nr DK/KR- (...) z dnia 29/10/2014r. k. 24-27

Pozwany nie dokonał żadnej wpłaty na poczet zaciągniętego zobowiązania, w związku z czym pismem z dnia 24 lutego 2015 roku powód wypowiedział mu umowę kredytu i wezwał pozwanego do spłaty przeterminowanego zadłużenia w kwocie 2 512,24 zł w terminie 30 dni od otrzymania wypowiedzenia. Powód poinformował również pozwanego, iż brak wpłaty przeterminowanego zadłużenia spowoduje, iż cała należność wynikająca z umowy kredytu stanie się wymagalna.

bezsporne, nadto dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 24/02/2015r. k. 28, potwierdzenie nadania korespondencji k. 29-30

Pozwany nie spłacił zadłużenia wynikającego z treści wypowiedzenia umowy, a cała należność wynikająca z umowy kredytu stała się wymagalna.

bezsporne

W związku z wypowiedzeniem umowy kredytu, pismem z dnia 08 czerwca 2016 roku powód wezwał pozwanego do spłaty całości należnego wymagalnego zadłużenia w łącznej kwocie 27 816,88 zł.

bezsporne, nadto dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 08/06/2016r. k. 34, potwierdzenie odbioru wezwania k. 35-36

Pozwany D. P. na poczet dochodzonego roszczenia wpłacił w dniu 09 stycznia 2017 roku kwotę 991,94 zł oraz w dniu 18 marca 2017 roku kwotę 200,00 zł.

bezsporne, ponadto dowody wpłat k. 72-73, 75

Pozwany D. P. przedmiotowy kredyt zaciągnął w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Część środków otrzymanych w ramach zawartej umowy przeznaczył na zakup samochodu dostawczego. Pozwany z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej nie otrzymywał jednak dochodu, w związku z czym nie uiścił żadnej raty kredytu. Obecnie od roku pozwany nie prowadzi działalności gospodarczej, pracuje jedynie dorywczo i z tego tytułu otrzymuje miesięcznie około 1 000,00 zł dochodu. Pozwany na utrzymaniu ma żonę, która nie pracuje, i troje małoletnich dzieci w wieku 2, 6 i 10 lat, mieszka wraz z rodziną w mieszkaniu własnościowym. Żona pozwanego otrzymuje zasiłki rodzinne oraz środki z programu 500+ na dzieci. Pozwany ma również duże problemy ze wzrokiem, oczekuje na operację oczu.

bezsporne, ponadto porównaj: wyjaśnienia pozwanego na rozprawie w dniu 24 lutego 2017 roku w okresie od 00:03:17 do 00:05:23 – porównaj protokół k. 69-69v, oraz na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2017 roku w okresie od 00:01:45 do 00:06:31 oraz od 00:08:18 do 00:10:29 – porównaj protokół k. 76-76v

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny. Pozwany uznał powództwo w całości, wskazując, iż na poczet należności głównej – w dniach 09 stycznia 2017 roku oraz 18 marca 2017 roku – wpłacił łącznie 1 191,94 zł (porównaj: potwierdzenia przelewu k. 72-73, 75). Pozwany nie kwestionował faktu, iż zawarł umowę kredytu z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Przyznał również, iż nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, wskazując, że znalazł się w trudnej sytuacji finansowej.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez pozwanego jest skuteczne, albowiem nie stoi w sprzeczności z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanego i dowody przedstawione przez pozwanego, Sąd oddalił żądanie powoda co do kwoty 1 191,94 zł, którą to należność pozwany uiścił na rzecz powoda w dniach 09 stycznia 2017 oraz 18 marca 2017 roku. W pozostałym zakresie Sąd uwzględnił powództwo – wobec uznania roszczenia – i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 26 776,65 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10% liczonymi od kwoty 23 158,28 zł od dnia 12 lipca 2016 roku do dnia 09 stycznia 2017 roku, od kwoty 22 166,34 zł od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia 18 marca 2017 roku oraz od kwoty 21 966,34 zł od dnia 19 marca 2017 roku do dnia 19 kwietnia 2017 roku.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonych świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (vide: A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex Omega).

Nadto podkreślić należy, iż rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanego. Niezastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwanego i jego rodzinę na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że zaprzestanie spłacania zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy kredytowej spowodowane było tym, iż pozwany liczył na spłatę zobowiązania przez osobę trzecią, z którą zamierzał współpracować w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, natomiast osoba ta nie wywiązała się ze złożonych pozwanemu obietnic. Pozwany boryka się z poważnymi problemami ze zdrowiem i z tego powodu pracuje jedynie dorywczo uzyskując miesięcznie około 1 000,00 zł dochodu. Ma na utrzymaniu żonę, która nie pracuje, oraz troje małoletnich dzieci w wieku 2, 6 i 10 lat. Pozwany wraz z żoną otrzymują zasiłki rodzinne na dzieci oraz świadczenia z programu 500+. Nadto zaznaczyć należy, iż już po wpłynięciu sprawy do tut. Sądu pozwany dobrowolnie wpłacił na poczet dochodzonego roszczenia kwotę 1 191,94 zł. W tej sytuacji niezastosowanie – zgodnie z wnioskiem pozwanego – rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty mogłoby narazić pozwanego i jego rodzinę na znaczną szkodę. Strona powodowa nie zakwestionowała stanowiska pozwanego.

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostawał również fakt, iż pismem z dnia 09 grudnia 2016 roku, a więc przed rozpoczęciem rozprawy wyznaczonej na dzień 24 lutego 2017 roku, powód ograniczył swoje żądanie w zakresie kwoty 67,00 zł, wskazując, iż pozwany mylnie został obciążony tą kwotą (porównaj pismo z dnia 09 grudnia 2016 roku k. 8-14).

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Natomiast w myśl art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew.

Z uwagi na fakt, iż w ocenie Sądu cofnięcie przez powoda pozwu w zakresie kwoty 67,00 zł nastąpiło skutecznie, a zgoda pozwanego nie była wymagana, Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie, o czym orzeczono w pkt 3-im wyroku.

Sąd odstąpił również od obciążenia pozwanego kosztami procesu.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Sąd, biorąc pod uwagę, że pozwany uznał powództwo na pierwszej rozprawie oraz uwzględniając jego stan rodzinny i majątkowy, odstąpił od obciążenia go kosztami procesu.